

Ο ΤΑΣΣΟΣ ΕΙΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Τάσσος μόνος μένει
Ἐν τοῖς μαύροις λογισμοῖς τοῦ βυθισμένου
Ἀκόμῃ νέαις σκληρότητες προσμένει
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυττάζει φοβισμένος
Ἐνα δάκρυ ἔς τὸ μάτι του προβαίνει
Φωνάζει «Ἐλεονώρα!», ἀπελπισμένος,
Τὰ στήθη του κιτυπᾷ καὶ πάντα τρέχει,
Γιατὶ μπροστὰ ἔς τὴ σκέψι του τὴν ἔχει.

Ἡ κόλασις ὥστος ἀναγαλλιάζει
Ποῦ τὸν Τορκουάτο ἀδιάκοπα ἀγροικαίει
Γιὰ τὴ σκληρὴ νὰ τρέμῃ, νὰ στενάξῃ
Καὶ τὴ νὰ κάμῃ μόνῃ μελετάει.
Τοὺς ἀρχηγοὺς εἰς τὸ συνέδριο κράζει
Ἡ καταχθόνια σάλπιγγα ἀντηχάει,
Τρέχουν μεμιάς, πυκνόνουνε τὰ πλήθη
Κι' ὁ βασιλεὺς τοὺς πρῶτος ἐκινήθη.

Λέγει σ' αὐτοὺς «ὦ ἔνδοξοι, ὦ μεγάλοι,
Ποῦ τὴ δόξα τῆς κόλασις ποθεῖτε,
Ἀτρόμητοὶ ἐδειχτήκατε ἔς τὴν πάλιν
Κ' ἐλπίζω τώρα πάλιν νὰ φανῇτε.
Ὁ νιός, ποῦ τοῦ Χριστοῦ ταῖς νίκαις ψάλλει,
Ἐν τῇ φυλακῇ εὐρίσκεται, ὡς θεωρεῖτε,
Δόξα, ἀδελφοί, μεγάλη μᾶς προσμένει
Ἄν ἰδικὸς μᾶς ἔμπορῇ νὰ γένη».

«Τῆς κορασιᾶς, ποῦ ὁ Τάσσος ἐζητοῦσε
Κ' ἐγύριζε γι' αὐτὴν περισσίους τόπους,
Ἐνας νὰ λάβῃ τὴ μορφήν ἂν μπορούσε,
Τὴ φορεσιά, τὸ μίλημα, τοὺς τρόπους

Καὶ νὰ τοῦ πῆ πῶς πάντα τὸν ποθοῦσε,
 Ἄλλὰ γιὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
 Ἐδειχνε πῶς σκάνοι τὸ νὲ μισάει,
 Ἐνῶ μὲ τὴν καρδιὰ τὸν ἀγαπάει».

Ἄφ' τῇ χαρᾷ σηκώθηκαν τὰ πλάτη
 Κ' ἕνας μεμιᾶς τὰ χέρι του σηκώνει,
 Τῆς Λεονώρας τὴ μορφήν ἐντύθη
 Καὶ τὰ φτερά του εἰς τὸν αἶρα ἀπλώνει,
 Σὰν κεραυνὸς εἰς τὸν αἰθέρα ἐχύθη,
 Ἡ κεντημένη φορεσιὰ φουσκώνει,
 Τρέχει γοργὰ, τὸν οὐρανὸ περνάει
 Καὶ 'ς τὸ πλευρὸ τοῦ Τάσσου σταματάει.

Ὁ δυστυχὴς γιὰ λίγο ἀποκοιμήθη
 Κ' ἐκεῖνος τρέχει εὐθύς 'ς τὸ στοχασμὸ του·
 Χαρὰ γλυκεῖα 'ς τὸ πρόσωπό του ἐχύθη
 Ποῦ τὴ νὲ βλέπει ἀκόμη 'ς τ' ὄνειρό του.
 Οἱ στεναγμοὶ πετιοῦνται ἀπὸ τὰ στήθη
 Ποῦ τὴν θωρεῖ νὰ στέκῃ 'ς τὸ πλευρό του,
 Ὅμως ξυπνᾷ, τὰ μάτια του γυρίζει
 Κι' ἀφ' τὸ θυμὸ φωνάζει καὶ δακρύζει.

Κ' ἐνῶ παραλογᾷ, νάσου ἀγροικάει
 Λεπτὴ φωνούλα ποῦ θερμὰ τὸν κράζει·
 Γυρίζει σαστισμένος καὶ τηράει
 Καὶ λυπημένη ἡ κόρη τὸν κυττάζει.
 Ἄφ' τῇ χαρᾷ θρηνεῖ, χαμογελάει
 Τρέμει ποῦ τὴ σιμόνει, αὐτὴ στενάζει,
 Γλυκὰ γελά, τὰ χέρια τῆς ἀπλώνει
 Καὶ δυνατὰ τὸν Τάσσο περιζώνει.

Εὐρίσκονται κι' οἱ δύο σφικτὰ ἐνωμένοι
 Χίλια φιλιὰ 'ς τὸ στόμα τοῦ προσφέρει,
 Ἀναίσθητος ὥστόσο ὁ Τάσσος μένει
 Καὶ μιὰ φωνὴ νὰ βγάλῃ δὲν ἠξέρει·
 Τόσο σφικτὰ κρατιοῦνται ἀγκαλιασμένοι,
 Ποῦ γιὰ νὰ ἰδῇ προβαίνει κάθε ἀστέρι·
 Κι' ὅσα φιλιὰ 'ς τὸ πρόσωπο τοῦ δίνει
 Τόσ' ἀχνάρια τῆς κόλασις τ' ἀφίνει.

Ἐνῶ τὸ νὲ φιλεῖ, νήσου ἀγροικάει
Τρομασμένος τὴν κόλασι σιμά του,
Κάνει νὰ φύγῃ, αὐτὴ τὸ νὲ βαστάει
Ποῦ πνίγεται ἡ φωνὴ ἔς τὸ λάρυγγά του·
Ὅσον αὐτὸς περισσότερο βογγάει
Τόσον ἀφρίζει ἡ κόλασις μπροστά του
Καὶ τόσο ἐκεῖνα τὰ φίλιὰ ἀντηχᾶνε,
Ποῦ θαρρεῖ πῶς στὸν ἄδῃ μέσα νᾶνε.

Ὅσο μπορεῖ τραβιέται γιὰ νὰ φύγῃ
Κι' ἀφ' τὸν ἀγῶνα λίγο ξεκολλάει·
Ὅπου στραφῇ μπροστά του τὴν ξανοίγει
Κι' ὅσο μπορεῖ περισσότερο πηδάει,
Ἀλλὰ τὸ στόμα μὲ τὸ στόμα σμίγει
Κι' ὅπου πατήσῃ σύψυχα βουαΐαει·
Ἐπὶ τὴ χλαλοῇ μιὰ θύρα ἀνοιγοκλειέται
Καὶ ἡ θρησκεῖα μ' ἓνα σταυρὸ πετιέται.

Ἐμπρὸς εἰς τὸν Τορκουάτο εὐθύς ἐστάθη
Κινῶντας τὸ σταυρὸ μ' ἀνησυχία,
Μόλις τὴν εἶδε ἡ κόλασις, ἐχάθη
Καὶ ἔς τὸ πλευρό του ἐκάθισε ἡ θρησκεῖα.
Ὁ δυστυχὴς μέσ' ἔς τῆς καρδιᾶς τὰ βᾶθη
Αἰσθάνεται κρυφὴ παρηγορία,
Κ' ἓνα δάκρυ ἔς τὸ μάτι του προβαίνει
Πῶς μέσ' ἔς τὴ γῆ πανέρημος δὲ μένει.

Στέφανος Μαρτζώκης.
